

Könyvünkben a buddhista filozófia fontos tételeit tárgyaljuk, gyakorlati módon, az alapoktól a megvilágosodásig. E gondolatok azonban nem csak a buddhistákhoz szólnak. Minden nyitott elme találhat bennük olyan gyakorlati útmutatásokat, amelyeket a hétköznapi életében felmerülő kérdések és helyzetek megoldásában gyümölcsöztethet.

A buddhista irodalomból és a magyar mesékből vett történetek teszik könnyen érthetővé e kifinomult bölcsélet sokszor csak alapos felkészültség segítségével hozzáférhető tanait. Külön figyelmet érdemel, hogy a buddhizmus gondolatai oly közel állnak hagyományos magyar gondolkodásunkhoz, hogy még a másképp nehezen megközelíthető buddhista tantételek is kitűnően megvilágosíthatók magyar meséinkkel. Ez természetesen fordítva is igaz: hagyományos magyar szemléletünk is világossá tehető a buddhizmus segítségével.

A borítón: Buddha megvilágosodása – Zalaszántó

Thinley Norbu nyomán Csöpel Láma Vannak-e csodák?

Thinley Norbu nyomán Csöpel Láma

Vannak-e csodák?

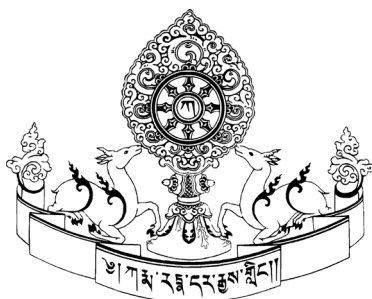
Buddhista filozófia a gyakorlatban

Buddhista Meditáció Központ
Budapest – Tar

Thinley Norbu nyomán Csöpel Láma

Vannak-e csodák?

Buddhista filozófia a gyakorlatban

Buddhista Meditáció Központ
Budapest – Tar

KIADJA

2016 © A Magyarországi Karma Kagyüpa Buddhista Közösség
Technikai szám (SZJA 1%-hoz): 0059

ISBN 978-615-5495-05-2

Buddhista Meditáció Központ – Tar

Karma Ratna Dargye Ling

3073 Tar (Nógrád megye)

Buddhista Meditáció Központ – Budapest

Karma Dordzse Ling

1039 Budapest (Csillaghegy), Hunyadi u. 45.

Karmapa Kulturális és Meditáció Központ – Budapest

Karma Sedrup Dargye Ling

1082 Budapest VIII., Baross u. 80.

Honlap: www.buddha-tar.hu

E-mail: kagyu.center@gmail.com

Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen

Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

TARTALOM

SZÁMTALAN NÉZŐPONT LEHETSÉGES	7
Milyen az elefánt?	7
Az okos leány	8
SZEMÉLYES ÉS ÁLTALÁNOS JELENSÉGEK	12
A mérgezett eső	12
A LÁTSZATIGAZSÁG ÉS A VÉGSŐ IGAZSÁG	16
Az ég küldöttei	16
Buddha élete	17
NÉV ÉS JELENSÉG	21
Romeo és Júlia	21
Ki vagyok?	23
A BONYOLÍTÁS MECHANIZMUSA	25
A rátóti csikótojásköltők	25
IGAZ, NEM IGAZ	32
Ki annak a megmondhatója?	32
TÉNYLEGES LÁTSZATIGAZSÁG ÉS FORDÍTOTT LÁTSZATIGAZSÁG	34
A huszár, a szolgáló és a bölcsek	38
HÉTKÖZNAPI LÉNYEK, KESKENY ÚT, SZÉLES ÚT, GYÉMÁNT ÚT	44

A MÚLTBELI CSELEKEDETEK VISSZAHATÁSA	46
Az ember és a béka	46
Férj és feleség	50
ALAPKÖRÜLMÉNYEK, ELŐSEGÍTŐ KÖRÜLMÉNYEK	52
A nágakirály	53
Egy marék bab	54
ÁLTALÁNOS CSOPORTJELENSÉGEK	56
A két hatalmas hal	56
REJTETT, ÉN-NÉLKÜLI BÖLCSESSÉG ERŐ	60
Nagardzsuna halála	61
MEGVILÁGOSODÁS	64
MEGVILÁGOSODOTT LÉNYEK ÉLETTÖRTÉNETE	66
CSODÁK	67
A BELSŐ VIZSGÁLÓDÁS ÚTJA	70
TISZTA BÖLCSESSÉG SZEMLÉLET	72

Sákjamuni Buddha

*A dolgok nem azok, aminek látszanak,
de nem is mások.*

– Buddha

SZÁMTALAN NÉZŐPONT LEHETSÉGES

A valóságot különböző nézőpontokból szemlélhetjük, melyekből a jelenségek különböző, sőt sokszor egymásnak ellentmondó arculatait láthatjuk. Például, az egyik nézetből látszik a csésze füle, a másiktól nem, s így az egyik néző füles, míg a másik fületlen csészét lát. Kinek van igaza?

MILYEN AZ ELEFÁNT?

Indiai mese

Egyszer odavezettek néhány vakot egy elefánthoz, és megkérdezték tőlük, milyen az elefánt.

Az első vak megtapogatta az elefánt agyaráát, és azt mondta, az elefánt olyan, mint egy hatalmas

répa. A második a fülét fogta meg, és úgy vélte, az elefánt olyan, mint egy legyező. A harmadik, aki a hasát tapintotta, azt hitte, az elefánt olyan, mint egy óriási hordó. A negyedik a lábát ölelte át, és úgy érezte, az elefánt olyan, mint egy mozsár. Az utolsónak pedig, aki a farkát ragadta meg, úgy tűnt, az elefánt olyan, mint egy kötél. Egyik vak sem volt képes leírni az elefánt valódi alakját.

A következő mesében a király olyan feladatokat ad az okos lánynak, melyek az ő saját nézőpontjából nézve megoldhatatlanok. A lány azonban nyitott, nem korlátozza magát a király nézőpontjára, ezért képes észrevenni a helyzetben adott lehetőségeket. Ezek alapján saját, független nézőpontot alakít ki, és így, teljesen más oldalról megközelítve, a feladatokat képes megoldani.

AZ OKOS LEÁNY

Magyar mese

Hol volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl, volt egyszer egy okos leány. De ez olyan okos volt, hogy az okosságának a híre még a királyhoz is eljutott. A királynak annyit beszéltek a fülébe

a leányról, hogy befogatott a hintóba, a leányért küldött, s elhozatta az udvarába.

Felviszik a leányt a palotába, ott a király fogadja, s mondja neki:

- No, te leány, hallottam a hírért a nagy eszednek, hát ha olyan nagy az eszed, van nekem a padláson százesztendőös fonalam, fonj nekem abból arany fonalat.

Felelte a leány:

- Felséges királyom, életem-halálom kezébe ajánlom, van az édesapámnak százesztendőös sövénykerítése, csináltasson nekem abból orsót, s akkor én is megfonom az aranyfonalat.

Tetszett a királynak ez a felelet, s mindjárt más kérdést gondolt ki:

- Hát jól van, leányom, az első kérdésemre jól megfeleltél, mondok mást. Van nekem a padláson száz lyukas korsóm, foltozd meg azokat.

- Én jó szívvel - mondja a leány -, csak elébb felséged fordíttassa ki a korsókat, mert azt tudja bizonyosan, hogy semmit sem szoktak a színéről foltozni, hanem a visszajáról.

Mondja a király

- Okos volt a második felelet is. Még adok néked egy kérdést, s ha arra is megfelelsz, itt a kezem, feleségül veszek.

- Csak mondja, felséges királyom.

- Hát én azt mondom, hozz is, meg ne is, legyen is, meg ne is.

Gondolkozik egy kicsit a leány, azzal kifordul az ajtón, megy a konyhába, ott a szakácsnétól kér két szitát. Aztán megy az udvarra, ott éppen röpködött egy sereg galamb, megfogott egyet, a két szita közé tette, s úgy ment fel a király színe elé.

- Itt van, felséges királyom.

Fogja a király a két szitát, hogy nézze meg, mi van benne. Abban a pillanatban a galamb kirepült.

- Na, lássa, felséges királyom, hoztam is, nem is, volt is, nem is.

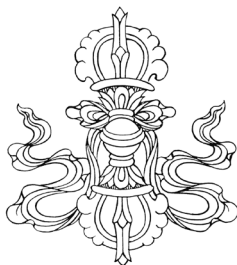
De már erre olyan erősen megtetszett a királynak a leány, hogy egyszeriben hívatta az udvari papját, összeesküdött a leánnyal. Elő a cigányokat, lett nagy lakodalom, eltartott egy hétig, talán kettőig is.

Én is ott voltam, egyet jól táncoltam.

Aki nem hiszi, járjon utána.

Számtalan nézőpont lehetséges, és így számtalan képet alkothatunk a valóságról, azonban az összes nézőpontot besorolhatjuk két fő osztályba: a látszatigazság és a végső igazság szemléletébe. A látszatigazság a hétköznapi tudatunk

által észlelt valóság, a végső igazság a valóság igaz természetének igazsága, melyet csak alapos vizsgálódás eredményeképpen tudunk megismerni.

SZEMÉLYES ÉS ÁLTALÁNOS JELENSÉGEK

A MÉRGEZETT ESŐ

Indiai mese

Hol volt, hol nem volt, élt egyszer egy király. Egyszer megjósolták neki, hogy mérgezett eső fog esni az egész országban, és minden tavat, folyót és kutat megmérgez. Aki csak iszik a vízből, mind megbolondul.

Nagy gondba esett a király, hogy hogyan tudná megmenteni az országát és a népét. Nem látván módját a nép megmentésének, úgy döntött, hogy legalább neki, az uralkodónak meg kell őriznie az ép eszét. Építtetett is magának hatalmas fedett medencéket, és megtöltötte tiszta vízzel.

Eljött az eső, és minden úgy lett, ahogy jövendölték, mindenki megbolondult. A király volt az egyetlen józan ember az egész birodalomban.

Ahogy telt-múlt az idő, az emberek lassan megszokták az új viszonyokat, csak a király nem illett bele valahogy az új rendbe. Egyszer aztán az emberek arról kezdtek beszélni, hogy a király megbolondult, addig-addig, míg neki is innia kellett a mérgezett vízből.

A látszatigazságon belül mindig körbenjárás és tükröződés áll fenn a belső és a külső, a finom és a durva, az észlelő és az észlelt, valamint a személyes és az általános jelenségek között.

Ha nem tudunk különbséget tenni a személyes és az általános jelenségek között, zavarossá válunk, és képtelenek leszünk értelmes kapcsolatot létesíteni észlelő énünk, és az észlelt dolgok között.

Egy példa a személyes jelenségekre az álomban észlelt jelenség, amely éjjel lép fel a nappali szokások alapján. Álmunkban láthatunk egy házat. Mivel csak mi látjuk, az a mi személyes jelenségünk. Később felépíthetjük a házat a valóságban, és így mások számára is láthatóvá válik. Ekkor általános jelenség lesz belőle.

Az általános jelenségeket tévesen „objektív valóság”-nak nevezzük, ezzel megteremtve az alapot a félreértésekből eredő zűrzavarhoz, amely életünk minden területén uralkodik. Gondoljunk itt a különböző kultúrák, vallások, fajok, családok és egyéb embercsoportok illetve egyének között fennálló előítéletekre, és a belőlük adódó nézeteltérésekre, összetűzésekre, szenvedésre. Például:

sokáig általános jelenség volt sokak számára az, hogy a Föld lapos, vagy az, hogy a Nap a Föld körül kering, vagy az európai ember illetve civilizáció felsőbbrendűsége. Életbevágó ezért tisztázni:

az általános jelenségek nem objektív valóságok, hanem csak az egyes embercsoportok vagy társadalmak tagjai által közösen osztott, általánosan látható, vagy tárgyiasult szokások.

A személyes jelenségek különböző kifejeződései összeállnak, és együtt általános jelenséget alkotnak, amely azután rányomja bélyegét további személyes jelenségekre.

Például, egy divattervező a saját személyes jelenségei révén behozhat egy új divatot, ami így általános csoportjelenséggé válik, amely megihlelhet egy másik tervezőt, aki aztán egy új divatot hozhat ki belőle.

Az általános jelenségeket a megállapodáson alapuló kiegészítő durva elemek és következtetések alapján fogadjuk el. Például, ha csak a fehér cukrot ismerjük, és sosem láttunk még barna cukrot, akkor fehér cukor képzzettel rendelkezünk, így ha cukorra gondolunk, önkéntelenül mindig fehérre gondolunk. Nincs is szükség a fehér szóra, mert

ez egy általánosan elfogadott és feltételezett dolog. Ezzel szemben, ha valahol máshol az emberek csak a barna cukrot ismerik, nekik nincs szükségük a barna szóra, mert ha cukorra gondolnak, természetesen barnára gondolnak. Azonban azok, akik megszokták mind a fehér, mind a barna cukrot, megkérdik: „Milyen cukor, fehér vagy barna?”

A LÁTSZATIGAZSÁG ÉS A VÉGSŐ IGAZSÁG

AZ ÉG KÜLDÖTTEI

Indiai mese

EGYSZER A HALÁL URA faggatott egy embert, aki rossztettei révén útban volt a szenvedéssel teli alsó világok felé.

- Találkoztál-e az Ég három küldöttével? - kérdezte tőle.

- Nem, Uram, én semmilyen égi küldöttet nem láttam - felelte az ember.

- Láttál-e öreg embert, aki a kortól megörnyedt és bottal járt? - faggatta tovább.

- Igen, Uram, ilyenrel sokszor találkoztam - volt a válasz.

- Azért kell az alsó világokba menned, mert nem ismerted fel az öreg emberekben az Ég küldötteit, akik azért jöttek el hozzád, hogy figyelmeztessenek, változz meg, mielőtt megöregszel. Hát szegény, beteg, magányos emberrel találkoztál-e? - folytatta a Halál Ura.

- Igen, Uram, gyakran találkoztam ilyenekkel - felelt az ember.

- Látod, azért kell az alsó világokba menned - mondta a Halál Ura -, mert nem ismerted fel

a beteg, társtalan, szűkölködő emberekben az Ég küldötteit, akik azért jöttek el hozzád, hogy figyelmeztessenek saját nyomorúságodra. Hát halottat láttál-e valaha?

- Igen, Uram, sokszor voltam a halál jelenlétében.

- Azért kell az alsó világokba menned, mert nem ismerted fel ezekben az emberekben az Ég küldötteit, akik azért jöttek el hozzád, hogy figyelmeztessenek. Ha felismerted volna őket, és megfogadtad volna figyelmeztetésüket, változtatnál volna életviteleden, és nem kellett volna az alsó világokba menned.

Vessük össze ezt a történetet Buddha történetével:

BUDDHA ÉLETE

Buddha az Északkelet-Indiában élő sákja (szkíta) nemzet királyának fia volt, s a mai Nepál területén, Lumbiniben született. Ifjú éveiben különlegesen védett, fényűző életet élt palotájában, s az élet árnyoldalát nem ismerte. Huszonkilenc évesen a palotából kikocsizva látott először egy öregembert, majd egy beteget, s végül egy holttestet. E találkozások mélyen megrendítették. Szembesült az öregség, a betegség és a halál által okozott

szenvedéssel, s rádöbbsent, hogy ez mindannyiunk osztályrésze. Mélységes szeretettől és együttérzés-től indítatva elhagyta a palotát, és elindult, hogy megkeresse a szenvedés gyógyírját az összes élőlény és önmaga számára.

Számos jóga és meditáció módszert kipróbálva, az emberi létezés nagy kérdésein gondolkodva, végül, hat év intenzív keresés és gyakorlás után, Bodhgájában egy hatalmas ősi fügefa – a bódhifa – alatt meditálva talált rá a megoldásra, és vált buddhává, vagyis „felébredetté”, „megvilágosodottá”. Megvilágosodása éjszakáján megtapasztalta, hogy a szenvedéssel teli tudatállapotból fel lehet ébredni, hasonlóan az álomból való felébredéshez, és ugyanúgy, ahogy az álombeli szenvedés a felébredés után többé nem hat ránk, a tökéletesen felébredett tudatállapot is túl van minden szenvedésen. Harmincöt éves volt ekkor. Élete hátralévő negyvenöt évét tanítással töltötte. Útmutatásait mindenkinek átadta, aki érdeklődését fejezte ki iránta, figyelmen kívül hagyva India szigorú kasztrendszerét. Számtalan tanítványa érte el a felébredés különböző fokozatait.

Két történet, két ember, ugyanazok a jelenségek két különböző nézőpontból. Ugyanazok

a találkozások az egyik embert az alsó világokba vezették, a másikat pedig a megvilágosodáshoz, és a világ számtalan szenvedő lényének a megszabadításához. Mi volt a különbség kettőjük között? A tudatuk beállítottsága. Az egyik ember közönyösen, érzéketlenül ment el a szenvedés mellett, a másikban a szenvedés mélységes együttérzést váltott ki, és egész életének új irányt adott, minek következtében végül a világ jótevőjévé vált.

A jelenségek természetüknél fogva nyitottak, nem akadályozottak, nincsenek lehatárolva. Az akadályozó lehatárolások pusztán csak a nézőpontjához görcsösen ragaszkodó tudat művei. Pl. egy ropogós kacsasült vonzó lehet valakinek, míg egy sárgaságban szenvedőnek visszataszító. A kacsasült önmagában tehát sem nem vonzó, sem nem taszító, hanem tökéletesen nyitott bármilyen tolmácsolásra, értékelésre.

A valóságban a jelenségek természete a szivárványhoz hasonló, amely tisztán, világosan látható, ám teljességgel megfoghatatlan. Ez a végső igazság szemlélete, a nem-kettős Bölcsesség Tudat valósága. A szivárvány egy puszta név, nem létezik önmagában, mindentől függetlenül. Megjelenése számos tényező összjátékának eredménye, úgymint eső, napfény, fénytörés, nézőpont stb.

Jelenlegi állapotában azonban elménk a valóságot élesen kettéosztja. Az egyik oldalra állítja a világot, az összes dolgaival együtt, és mindezzel szembeállítja a dolgok *figyelőjét*, amellyel azonosítja magát, és amelyet önmagának tart. Így kialakítja az „én” és a „más” képzetét. A megosztottságnak ezt a tudatállapotát a kettősség tudatának nevezzük. Mindaddig, míg ez a kettős tudatunk nincs az öntudatlanság vagy eszméletlenség tompaságában, vagy amíg megvilágosult nem-kettős Bölcsesség Tudattá nem válik, mindig lesznek akadályozott, lehatárolt jelenségek. A valóságnak ezt a szintjét hívjuk látszatvalóságnak.

NÉV ÉS JELENSÉG

A név és a jelenség viszonyát fejtegeti Shakespeare
Romeo és Júlia erkély jelenetében:

JÚLIA: Ó Romeo, mért vagy te Romeo?

Tagadd meg atyád és dobd el neved!

S ha nem teszed, csak esküdj kedvesemmé –

S majd én nem leszek Capulet tovább!

.....
Csak neved ellenségem, s nem magad.

S te önmagad vagy, s nem Montague.

Mi Montague? Se kéz, se láb, se kar,

Se arc, se test ... Ó, válassz más nevet!

Eh, mi a név? Mit rózsának hívunk,

Bárhogy nevezzük, éppoly illatos.

Ha Romeót nem hívják Romeónak,

Szakasztott oly tökéletes marad,

Akármi néven ... Dobd el hát neved!

És egy élettelen szóért cserébe –

Tiéd az életem!

ROMEO: Szavadnak állj!

Mondj szeretődnek, s újra megkeresztelsz:

Nem lesz a nevem többé Romeo.

JÚLIA: Ki vagy te, ki az éj fátylán keresztül

Kilested titkomat?

ROMEO: Egy puszta név

Meg nem mondhatja néked, ki vagyok.

Én meggyűlöltem tulajdon nevem,

Mert néked ellenséged, drága szent,

Ha írva volna, foszlányokra tépném.

(Mészöly Dezső fordítása)

A látszatvalóság szintjén, a dolgok megnevezésére neveket, fogalmakat használunk, melyek kiváló eszközök életünk eseményeinek lebonyolításához. A baj az velük, hogy elfelejtjük, hogy csak nevek – nem mások mint puszta nevek -, és valamilyen tisztázatlan módon a dolgokat, sőt még önmagunkat is, azonosítjuk velük.

Shakespeare ezt tárgyalja a Rómeo és Júliában. Adott két család, melyek tagjai olyannyira elvakultan azonosulnak a nevükkel, hogy fanatizmusukból felsőbbrendűség érzet és mások megvetése születik, ami egész odáig fokozódik, hogy erőszakos cselekedetekbe bonyolódnak, amik végül emberöléssé fajulnak. A névhez való ragaszkodás elnyomja az élet tiszteletét is, és csak az ártatlan, tiszta, szent szerelem ereje képes ezt feloldani.

Valódi énünk teljességgel megfoghatatlan, természete túlmutat a viszonylagosság mulandó keretein.

Mi azonban, ragaszkodásunk révén, önmagunkat nagyon is kézzelfogható dolognak érezzük. A csalafintaság abban áll, hogy énünket a testünkkel azonosítjuk.

Ezt írja le ez a buddhista történet:

KI VAGYOK?

Buddhista mese

Egyszer egy ember egyedül utazott, és estefelé egy elhagyatott házhoz érkezett. Elhatározta, hogy ott tölti az éjszakát. Éjfél tájban azonban megjelent egy ördög, és egy holttestet cipelt be a házba. Nemso-kára még egy ördög érkezett, és magának követelte a hullát. Ezen aztán parázs vita támadt.

Végül az első ördög azt javasolta, hagyják abba a vitatkozást, és keressenek egy bírót, aki eldönti, ki a tulajdonos. A második ördög elfogadta ezt a megoldást, és meglátván a sarokban kuporgó embert, felszólította, döntse el a vitát. Az ember szörnyen megijedt, mert tudta, hogy bármilyen döntést hoz, megharagítja azt az ördögöt, amelyik veszít, és az bosszút áll rajta. Végül úgy döntött, elmondja az igazságot, aminek tanúja volt.

Szavai hallatán a második ördög éktelen haragra gerjedt, és letépte az ember egyik karját, de

az első ördög gyorsan helyettesítette a hiányzó tagot a halott egyik karjával. Erre a haragos ördög megragadta, és letépte az ember másik karját, mire az első ördög a helyére illesztette a halott karját. Ez így ment egészen addig, amíg mind a két kart, mind a két lábat, a testet és a fejet letépték, és helyettesítették a halott megfelelő testrészeivel. A két ördög, látván az ember szanaszét heverő testrészeit, összeszedte őket, és nevetve eltávozott velük.

A szerencsétlen embert teljesen összetörte a megrázkódtatás. A testet, amelyet az ördögök elemésztettek, szülei adták neki, és a test, amellyel most rendelkezett, a halotthoz tartozott. Ki volt most ő egyáltalán? Hiába gondolkodott, képtelen volt mindezt megérteni, és elborult elmével bolyongott mindenfelé. Végül egy templomhoz érkezett, ahol elmesélte a történeteket a szerzeteseknek. Történetéből mindenki megérthette az „én-nélküliség” igaz jelentését.

A BONYOLÍTÁS MECHANIZMUSA

Alábbi mesénk leírja, miként lesz egy megfoghatatlan, nyitott jelenségből először korlátozott személyes jelenség, majd pedig általános csoportjelenség, és végül teljes zűrzavar.

A RÁTÓTI CSIKÓTOJÁSKÖLTŐK

Magyar mese

A rátóti csősz egyszer a mezőn egy hamvas úritököt talált.

– Tyű, fékom adta-teremtette, hát ez már megint mi?

Fölvette, megtapogatta, megszagolta, de a maga fejétől mégse tudta kitalálni, hogy mi. Bevitte hát a faluházára, ahol éppen együtt volt a kupaktanács. Mikor a csősz a tököt letette, az éltes előljáró urak is mind elszörnyülködtek.

– Sok időt megértem, de ilyen istenteremtményét még nem láttam világeletemben.

– No, én is sok mindenem keresztülmentem, de ilyent még én sem ettem életemben.

– Hát hiszen, ami azt illeti, én se vagyok már mai gyerek, hanem azért a fene jobban tudja ám, hogy mi a csoda lehet ez.

Itt aztán a bíró beleszólt:

- Hát, atyafiak, ez – miként a formája is mutatja – semmi, de semmi más nem lehet, csak tojás.

- Persze, hogy tojás! Mert mi a durrogó ménkő is lehetne, ha nem tojás.

Ezt aztán a csősz is megerősítette azzal, hogy egészen meleg volt, mikor tarisznyájába tette. A bíró nemhiába volt okos ember, mert most még azt is tudni akarta, hogy a tojás micsoda tojás. Az öreg előljárók gyíksárkányra, meg lúdvércsére gondoltak, de a bíró inkább a csőszre hallgatott, aki olyaténképpen beszélt, hogy akkoriban egy idegen csikó csatangolt a határban. Erre aztán az előljárók is rázendítettek.

- Úgy van! Ez az idegen csikó tojta. Mert mi az istencsodája is tojhatott volna nekünk ekkorát?

- No, ha eddig már szerencsésen eljutottunk – szólott a bíró –, még csak azt mondják meg atyafiak: mitévők legyünk?

- Kiköltetjük!

- Ki ám, de mivel? A mi lovaink nem tojnak, tehát nem is költenek.

Ámbátor mindenki törte a sütnivalóját, mégis csak a bírónak támadt jó gondolata.

- Tudják mit, atyafiak? Amihez nincsen elegendő esze a rátóti lónak, van a rátóti tanácsnak.

Én amondó vagyok, hogy a drágalátos tojást költ-sük ki mi magunk.

Nagy szó volt bíz ez, de azért bólíntottak rá valamennyien. Jó példának okáért először a bíró ülte meg, aztán ülték a többiek is rendben, amint következett.

Bizony még ma is ülne rajta valaki, ha a szomszéd falukban rebesgetni nem kezdték volna, hogy a rátóti kupaktanácsra rázápult a csikótojás. Erre aztán az előljárók is zúgolódni kezdtek, hogy ők bíz nem ülik tovább senki lova tojását.

A bíró nagyon elszomorodott, mert szentül meg volt győződve, hogy a kiscsikó már mozog. Az előljárók meg váltig állították, hogy a tojásnak már szaga van. Végtére is megállapodtak hát abban, hogy a záptojást kiviszik a határra, s onnan egy dombról afelé a falu felé gurítják, amelyik a rátóti tanács kiszólásában leginkább serénykedett.

Most aztán az egész Rátót kiállt annak a csodájára, hogy csúffá lesz téve a rossznyelvű szomszéd falu. Mikor az orrukat már valamennyien befogták, a bíró gurítani kezdte a csikótojást. A tojás gurult, gurult, s a domb alján belegurult egy galagonyabokorba. Ott ripityára törött, a bokorból pedig ugyanakkor kiugrott egy pici nyúl. Egyész Rátót elkiáltotta magát:

- Ni, a piciny csikó! Fut a piciny csikó! Utána, emberek!

A sok nép utánaeredt. A dombon csak a bíró maradt, és szomorúan mormogta magában:

- Nem megmondtam, hogy a csikó már mozog. Hej, miért is nem ültük hát türelemmel még egy-két napig azt az istenadta csikótoját!

Mesénk elején az úritök egyszerűen csak az, ami, vagyis egy olyan jelenség, amely a rátótiak számára teljességgel megfoghatatlan, nincs rá semmilyen nevük, fogalmuk, semmi módon nem tudják be-
skatulyázni, mígnem a bíró személyes jelenségeiben felmerül a tojás képzete. A „főtudós” nyomában azután a sok tudós elme létrehoz egy teljes, mindenre kiterjedő szemléletet, fogalmi rendszert, ideológiát.

Így bonyolít elménk, így építi fel a csodálatos, szabad, megfoghatatlan tüneményekből a korlátolt világunkat,

amelyet a saját elménk végül a szabadság és a lehetőségek játékának végtelen teréből a kusza fogalmak, rögeszmés beidegződések és kényszercselekedetek áttekinthetetlen, zűrzavaros szövevényének börtönévé korlátoz.

Így alkotjuk meg minden korban a leírhatatlan jelenségekből az éppen adott kor divatos tudományos és vallásos világképét, és kiáltjuk ki minden idők legfejlettebb, mindenek felett álló, diadalmas szemléletévé.

Ezt a folyamatot mesénk több lépésben írja le. Első lépés a közvetlen, fogalmaktól mentes szembesülés a meztelen valósággal, a csodával, ami nem más, mint a világ alapvető jósága, szentsége. A második lépésben, minthogy a csodát nem képesek feltételektől mentesen, önmagáért értékelni, elindul a bonyolítás. A „főideológus” személyes jelenségei alapján megfogalmazzák a „csikótozás” általános csoportjelenségét, mint mindenkre érvényes igazságot, amelyben mindenki vakon hisz.

Harmadik lépésben megalakítják a csikótozásköltők közösségét, amelynek tagjai bölcs vezetőjükre bízva magukat, hitbuzgón végzik dolgukat a várt üdvösség reményében. Negyedik lépésben, mivel az eredmény késik, valamint kívülről jövő szempontok hatására, a vezető kivételével mindenkinek megváltoznak a személyes jelenségei, meginog a hitük, és többé nem hisznek abban, hogy saját maguknak valóságos hasznuk lesz hitük gyakorlásából.

Azonban még nincs minden veszve, mert hátra van az ötödik lépés, az hogy ideológiájukat – bár már maguk sem hisznek benne – fegyverként felhasználva új életet pumpálnak bele, és újraegyesítve a kétkedőket, hadba vonulnak a hitetlenek ellen azért, hogy valami hasznuk mégiscsak származzon az egészből.

Az egész folyamat értelmi szerzője és karmestere a főideológus, aki mindvégig képtelen belátni balgaságát, és bár saját kezűleg indította el még a háborút is, olyan korlátolt, hogy az immáron pusztítóvá vált, visszájára fordult doktrína mellett mindvégig makacsul kitart.

Ahogy a mondás mondja:

Az az igazán ostoba, aki magát bölcsnek tartja. Aki belátja önmaga ostobaságát, az legálább ebben bölcs.

Mindez tetten érhető a saját belső világunkban, de ezt játsszuk el a közvetlen környezetünkben, családukban és munkahelyünkön is, és a történelem során is ugyanezt játsszuk el újra és újra a társadalom szintjén, a vallások, a politika és a gazdaság területén.

Nagardzsuna

IGAZ, NEM IGAZ

Ahol a jelenségek akadályozottak, ott mindig vannak képzetek, amelyek igazak és nem igazak. Ami az egyiknek igaz, a másiknak nem igaz, és ami az egyiknek nem igaz, a másiknak igaz.

A kettős tudat szerint az igazság létezik időlegesen, mint igaz és nem igaz képzetek, a szándékhoz és a körülményekhez való viszonyától függésben. Ezért hívjuk viszonylagos vagy látszatigazságnak.

Ezt példázza következő mesénk:

KI ANNAK A MEGMONDHATÓJA?

Buddhista mese

Egy szegény embernek volt egy öreg lova, amellyel a földön dolgoztatott. Egy nap a ló elszabadult, s eltűnt a dombok között. A szomszédok sajnálatukat fejezték ki a szerencsétlenség miatt, mire az öreg csak ennyit mondott:

- Szerencse, vagy szerencsétlenség? Ki annak a megmondhatója?

Egy hét múlva a ló visszatért a dombok közül egy ménes vadlóval, és amikor a szomszédok az

öreg szerencsájén örvendeztek, ő csak ezt mondta:

– Szerencse, vagy szerencsétlenség? Ki annak a megmondhatója?

Amikor a fia megpróbálta betörni az egyik vadlovat, leesett róla, és eltörte a lábát. A szomszédok ezen sajnálkoztak, de az öreg csak ennyit szólt:

– Szerencse, vagy szerencsétlenség? Ki annak a megmondhatója?

Néhány hét múlva bevonult a hadsereg a faluba, és besoroztak minden épkezláb fiatalembert. Amikor az öreg fiát a törött lábával meglátták, lehagyták a névsorról. Szerencse volt ez, vagy szerencsétlenség? Ki annak a megmondhatója?

TÉNYLEGES LÁTSZATIGAZSÁG ÉS FORDÍTOTT LÁTSZATIGAZSÁG

A látszatigazság rendszerén belül két osztály van: tényleges látszatigazság és fordított látszatigazság. Ezek az osztályok nem végleges érvényűek, hanem egymáshoz képest viszonylagosak, és nézőponttól függenek. Például: a hímtigris számára a nősténytigris vonzó. Ez az ő tényleges látszatigazsága. A mi számunkra a tigris csak félelmetes, így a hím vonzalma a nőstényhez nekünk fordított látszatigazság.

A közönséges tudat szerint tényleges látszatigazság az, amit az érzékeinkkel észlelünk, és ami működik. E rendszerben a tényleges látszatigazság jelképe fordított látszatigazság (mivel becsap minket) – mint a hold képe egy festményen, vagy a tükörképe a vízen –, amely nem működik, mert elválasztja a belső láthatatlan erőket a külső látható erőktől.

Amikor a holdról készült képet nézzük, a hold képzetét az elmében működő belső láthatatlan erők ugyanúgy létrehozhatják, mintha a hold ténylegesen ott volna a külső látható erőkben is. Azonban, mivel a hold nincs ott, a képe a valóságban elválasztja a belső láthatatlan erőket

a külső látható erőktől, és ezzel becsap minket, képe ezért fordított látszatigazság.

Más példa: Amikor egy filmet nézünk moziban, vagy a TV képernyőjén, teljesen az események hatása alá kerülhetünk. Elfeledve, hogy pusztán vetített képeket látunk, az események ugyanolyan erős, mélyreható érzelmeket, indulatokat, gondolatokat kelthetnek bennünk, mintha valóságos történések részesei lennénk. A képek így becsapnak bennünket, hamis illúziókat keltenek a természetüket illetően.

A fennkölt tudat szerint a közönséges tudat tényleges látszatigazsága és fordított látszatigazsága egyaránt fordított látszatigazság.

A fennkölt tudat számára a végső igazság túl van a belső és a külső képzetein, ezért a közönséges tudat két igazsága egyformán a zavaros elme által teremtetett káprázat,

amelyre nem támaszkodhatunk a megvilágosodás elérése céljából.

A személyes jelenségek tényleges látszatigazsága az, amit egyszerűen a magunk igazának nevezünk. Az általános jelenségek tényleges lát-

szatigazsága az, amit egyszerűen a sokak igazának nevezünk.

A személyes jelenségek fordított látszatigazsága, vagyis amiben mi nem hiszünk, tényleges látszatigazság lehet az általános jelenségek számára. Például: a bűvész tudja, hogy varázslata nem igaz, csupán csak olyan mutatványokat mutat be, amelyeket hiszékeny közönsége igaznak hisz.

Az általános jelenségek fordított látszatigazsága, vagyis amit sokan nem fogadnak el, tényleges látszatigazság lehet a személyes jelenségek számára. Például: Egy kíméletlen hódító hadvezér szándékai eszeveszett fordított látszatigazságok sok nemzet számára, ám saját maga számára értelmes tényleges látszatigazságok.

Más példa: Kőrösi Csoma Sándor korában, bizonyos tudósok által tartott általános jelenségek fordított látszatigazsága volt a magyarság szkítahun eredete, ami azonban tényleges személyes látszatigazság volt Csoma számára, és tényleges általános látszatigazság lett a mai emberek számára, ugyanúgy, ahogy a hagyománytisztelő régebbi emberek számára is az volt.

Az érzékcsalódás, a félreértés és a téveszme tényleges látszatigazság a személyes jelenségek számára, azonban fordított látszatigazság az általános jelenségek számára. Például: egy homályos szobában látott, feltekeredett kígyó látványa rémületet és szenvedést válthat ki, azonban később kiderülhet róla, hogy csak kötél.

Ha elménk korlátolt és zavaros, nem tudjuk megkülönböztetni a személyes jelenségek és az általános jelenségek tényleges látszatigazságait és fordított látszatigazságait egymástól. Ilyenkor az történhet, hogy

a saját személyes jelenségeink látszatigazságát tévesen általános, sőt végső tényleges igazságnak hihetjük, amely mindenki számára érvényes,

és ugyanakkor mások személyes igazságát, sőt még a sokak által elfogadott általános jelenségek igazságait sem tartjuk tiszteletben, ha azok nem egyeznek a mi személyes látszatigazságunkkal. Ezzel rengeteg fölösleges zűrzavart és szenvedést okozhatunk magunknak és másoknak.

Ezt a tanulságot vonhatjuk le alábbi mesénkől:

A HUSZÁR, A SZÓGÁLÓ ÉS A BÖLCSEK

Magyar mese

Hol volt, hol nem, egy papné, régön, még az ánti-világban, a tángyért, tálat, tejesfazakakat belérakta egy kosárba, s elkütte a szógálótól, hogy mossa meg a patakon. A szógáló mosogatás közbe meglássa, hogy egy rák ahajt mász ki a vízből, s ő, ki még soha rákot nem látott vót, hát reabávázkodik, egy kicsiddég fél is tőlle. Azonba ott mönyön egy huszáratona lóháton, s kérdi tőlle a szógáló:

- Ugyan bizon, vitéz uram, mi az istencsudája az ahajt?

- A bizon, húgom: rák - azt feleli a katona.

A szógáló megbátrodik, közelébb lépik a rákhoz, nőzni kezdi, azt mondja:

- A bizon mász.

- A bizon rák - mondja esmét a katona.

- Az bizon mász - mondja nagy nyessön a szógáló.

- A bizon rák - mondja harmadszor is a katona.

- Ugyan bizon, vitéz uram, miféle lélökkal mondhasa azt, mikor én jól látom, hogy mász - mondja a szógáló.

- *De hát húgomasszon is miféle lélökkal mondhasza azt, mikor én jól látom, hogy rák?* - kérdi a katona.

- *No, én nem vagyok sem vak, sem bolond, én jól látom, hogy mász* - mondja a szógáló.

- *De bíz én sem vagyok sem vak, sem bolond, én jól látom, hogy rák* - mondja a katona.

A szógáló megharagszik, s amennyi edény nálla vót, mind a fődhöz veri, hogy mind diribdarabra törik, s azt mondja nagy méröggel:

- *Az isten ingem éppen így posztíttson el, ha nem mász.*

A katona leugrik a lováro, kirántsa a kardját, elvágja a lova nyakát, s azt mondja rea:

- *Az isten öngedje meg, hogy a hóhér éppen így vágja el a nyakamot, ha nem rák.*

A katona elmönyön gyalog, a szógáló is hazamönyön az edény nélkül, s kérdi tőlle a papné:

- *Hát hó vadnak az edényök?*

A szógáló elbeszéli, hogy mi történt közte s a katona közt a másszal s a rákkal.

- *Hát te csak azért töttél olyan kárt nekem?* - azt mondja a papné.

- *Ó asszonyom! Hisz én nem is hadhattam anynyiba, mikor én jól láttam, hogy mász, mégis az a gaz katona mind csak azt nyeste, hogy: rák!*

A papné éppen kemöncét hevítött, sütni akart, méginkább megharagszik, kapja a százforintos új bundáját, bélöki a kemöncébe, s azt mondja:

- A tűz langja éppen így égjön meg ingömöt, ha mind a ketten bolondok nem vótatok!

- Hát itt miféle pörzsbűz van? - kérdi kívúról bėjőve a pap, s mikor megtudja, mi történt a rák és mász miatt, kapja a palástját, esszevagdálja azt egy fészével a küszöbön, s azt mondja:

- A hóhér éppen így vágjon essze ingömöt, ha mind a hárman bolondok nem vótatok!

Odaérközik a mestör. A bornya bébogározott vót a pap udvarára, utánna jött vót, hogy hazahajtsa. Az is megtudja, hogy miféle dolog történt, s miér, kap egy botot, s úgy vágja főbe a maga bornyát az ajtó előtt, hogy mindjá főfordul, s megdöglik, s azt mondja rea:

- Az isten öngedje meg, hogy a tüzes ménkö éppen így üssön agyon ingömöt, ha mind a négyen bolondok nem vótatok!

Érközik az eklézsia kurátora is, kérdözi, hogy mi történt ott, s amikor elbeszéllik neki, megharagszik, főkapja az eklézsia ládáját, s úgy vágja a fődhöz, a ház közepibe, hogy a láda darabokra szakad, a drága abroszok, kendők széjjelomolnak a ház földjin, s azt mondja:

- Az isten éppen így posztíttson el ingöm, ebbe az órába, ha mind az ötön bolondok nem vótatok!

Bétoppan azalatt az egyházfi is, meglássa az abroszokat s a kendőket a földön, esszezsapja a kezit, s kérdi:

- Ugyan bizon hát e mi dolog? - Megmondják neki is, hogy milyen dolog történt, s mér is történt, s ő főkapja a földről az abroszokat, kendőket, di-ribdarabokra hasogassa mindegyig, s azt mondja:

- Az ördög éppen így szaggasson el ingömöt, ha mind a haton bolondok nem vótatok!

A hír elterjedt a történt dolgokról továbbig, arra esszegyűl az eklézsia, főgyújtsák a papi házat, s azt mondják:

- A tűz langja így égjön meg münköt mind amennyin vagyunk, ha mind a heten bolondok nem vótatok!

Mesénkben a bajok egy félreértésen alapulnak: a szolgáló, minthogy még sosem hallotta a „rák” szót, azt érti helyette, hogy „rág”. Ezt meg a huszár nem érti. Így válik, félreértés révén, az általános jelenségek tényleges látszatigazsága – a rák – fordított látszatigazsággá a szolgáló számára. A „mász” viszont, ami a szolgáló számára tényleges látszatigazság, a katona számára válik fordított látszatigazsággá.

Mivel egyikük sem ismeri fel, hogy mi a baj valódi forrása, mindketten önérzetesen kötik az ebet a karóhoz, és

saját korlátolt személyes jelenségeik alapján megfogalmazódik mindkettőjükben a gondolat: „Nekem igazam van, neki nincs.”

Ezzel együtt megjelenik bennük a gőg, a harag és a többi zavaros érzelem, amelyek pusztító cselekedetekre ösztönzik őket.

Az, hogy képtelenek vagyunk tiszteletben tartani mások igazát, sőt még a mienktől eltérő igazsághoz való jogukat sem ismerjük el, mérhetetlen szenvedés forrása volt mindig a történelem folyamán, és ma is az. Gondoljunk csak azokra a borzalmakra, amelyeket az úgynevezett „magasabb igazság” és „magasabb műveltség” nevében a múltban elkövettünk, és a jelenben is elkövettünk mi, emberek.

Mindezek a „felsőbb hatalmak által kinyilatkoztatott,” „végső”-nek nevezett igazságok nem mások, mint bizonyos vezetők személyes jelenségeinek a látszatigazságai, illetve egyes népcsoportok általános csoportjelenségeinek a látszatigazságai, melyeket hozzánk hasonló zavaros elméjű

egyének elfogult, fanatikus szűklátókörűséggel fogantatosítani törekszenek.

Azonban nem kell ilyen „tőlünk távoli” példákat felhoznunk,

vizsgáljuk meg inkább önmagunkat, nem követjük-e el ugyanezeket a hibákat mi magunk is,

a közvetlen környezetünkben, a családukban vagy a munkahelyünkön.

A Belső Ösvény gyakorlója, ha mások hibái láttán, vagy valaki sértő, bántó fellépése miatt elveszti józanságát és türelmét, így gondolkozik:

„Ez az ember a megvilágosultak küldötte, egy angyal, egy kegyes jó tanító, aki eljött hozzám, hogy rejtett hibáimra ráébreessen. Megmutatja nekem, milyen könnyen elvesztem a türelmem, és milyen készségesen vetem magam szabad prédául a zavaros érzelmeimnek. Ily módon a legbecsesebb segítséget nyújtja nekem, amiért őt csak hála illeti meg.”

HÉTKÖZNAPI LÉNYEK, KESKENY ÚT, SZÉLES ÚT, GYÉMÁNT ÚT

A különböző szemléletű emberek a valóságról különbözőképpen vélekednek. A Belső Ösvényt nem járó hétköznapi lények úgy tartják, hogy a kíváncsú tulajdonságok hasznosak – például a kíváncsú tárgyak megszerzése, birtoklása a boldogság forrása. Ez az ő tényleges látszatigazságuk.

A Belső Ösvény Keskeny Útjának gyakorlói úgy tartják, hogy ugyanezek a tulajdonságok haszontalanok és a szenvedés okai – mint a méz a borotva élén –, a megvilágosodás elérése szempontjából nincs semmi hasznuk. Számukra a hétköznapi lények tényleges látszatigazsága fordított látszatigazság. A Keskeny Út gyakorlói úgy tartják, hogy a kíváncsú tulajdonságok valóságosak, ezért megkísérik ellenszenvvel feladni őket azért, hogy a megvilágosodást elérhessék. Ez az ő tényleges látszatigazságuk.

A Széles Út gyakorlói azt tartják, hogy azoknak, akik a jelenségeket káprázatnak látják – hasonlóknak a tisztán látható, ám megragadhatatlan szivárványhoz, vagy az álomban látott javakhoz –, azoknak nincs okuk ragaszkodásra vagy ellenszenvre. Szerintük a megvilágosodás eléréséhez ez a szemlé-

let a célravezető. Számukra a Keskeny Út tényleges látszatigazsága fordított látszatigazság. A Széles Út gyakorlói azt tartják, hogy minden kíváncsi és nem kíváncsi tulajdonság káprázat. Ez az ő tényleges látszatigazságuk.

A belső Gyémánt Út gyakorlói azt tartják, hogy az összes tulajdonságot tiszta isteni jelenségnek látni hasznos a megvilágosodás eléréséhez. Ők minden lényben a Buddhát látják, és a világ minden jelenségében a tiszta buddhavilág csodáit. Számukra mind a Keskeny, mind a Széles Út tényleges látszatigazsága fordított látszatigazság. A belső Gyémánt Út gyakorlói azt tartják, hogy minden ami fellép, a bölcsesség megmutatkozása. Ez az ő tényleges látszatigazságuk.

A MÚLTBELI CSELEKEDETEK VISSZAHATÁSA

Bizonyos mai nihilista tudósok tényleges látszatigazsága szerint minden jelenség véletlenszerűen jön létre. Azonban

a Belső Ösvény tényleges látszatigazsága szerint az egyének szándéka hoz létre minden személyes és általános jelenséget,

és amit véletlennek tartunk, az a múltbeli cselekedetek visszahatásának tisztátalan megnyilvánulása.

Ezt példázza e két történet:

AZ EMBER ÉS A BÉKA

Tibeti mese

Volt egyszer egy ember Tibetben, aki elment a vásárba, és a vásárban látott egy vándorló szerzetest. Ezek a szerzetesek, tibeti szokás szerint, vallási témájú festményeket mutattak meg a népnek, amelyek a szentek életét, Buddha, Milarepa, Congkapa, vagy más nagy tanítók életét ábrázolják. Ülnek, olvasnak egy könyvből, és magyarázzák a képen látható dolgokat, elmondják a tanító

életét. Ezt látta a mi emberünk, a szerzetest már egy nagy csoport vette körül, és hallgatták. Ő is megállt hallgatni a történetet, nagyon szépnek találta, és ahogy hallgatta, volt ott egy kő, arra letelepedett.

Jól indul a történet... a baj itt kezdődött, mert a kő alatt ott tanyázott egy béka, és amikor a jólék leült, a kő megbillent és agyonnyomta a békát. A béka kimúlt. Az ember ezt nem tudta, mit sem tudott a békáról.

A béka viszont ahogy meghalt, odakerült a Halál Ura ítélszéke elé, és rendkívül mérges volt az emberre.

- Én, kérem szépen, nem csináltam semmit, engem azonnal engedjenek vissza az élők világába, mert az, hogy meghaltam, nem az én hibám, jött egy gonosz ember és agyonnyomott egy nagy kővel. Ez történt, én ártatlan vagyok, azonnal tessék engem visszaengedni. Nekem dolgom van, én élni akarok, micsoda pimaszság az, hogy az embert csak úgy a Halál Ura elé hozzák, molesztálják ok nélkül, kérem szépen, engedjenek engem vissza.

- Rendkívül mérges volt, haragudott, főleg az emberre. - Micsoda egy alak, én csak ott ültem a kő alatt az árnyékban, hallgattam a tanítást, ő meg engem agyonnyomott.

A béka így méltatlankodott, és aztán továbbment mérgében, gyűlölködésében, és követelte, hogy azonnal hozzák elé az embert.

- Ha valakinek itt kell lennie, akkor az az ember, engem pedig engedjenek el. Azt az embert azonnal küldjék a pokolba, mert gonosz, ilyet tesz egy szerencsétlen, jó szándékú békával, aki a dharmát hallgatja.

A Halál Ura azt mondja erre:

- Várj egy pillanatra, mert ha ez így van ahogy mondod, ez egy érdekes eset, utánanéznék. - Hívta az írnokot, fellapozták a nagy könyvben, megtalálták a békát, a halála napja be volt írva az aznapi dátumra, és mondták neki:

- Te béka, ez stimmel. Neked ma van a halálod napja, azért haltál meg. Nem mehetsz sehova, itt kell maradnod.

A béka csak fortyogott:

- Kérem szépen ez igazságtalanság, azt az embert hozzák ide azonnal, és küldjék a pokolba.

- Nyugodj meg és várj - mondta a Halál Ura a békának. - Ha az emberednek eljön a halála napja, akkor úgyis jön, magától. Egyelőre úgy látszik, még nem jött el az ideje.

A béka várakozó álláspontra helyezkedett, aztán telt-múlt az idő, és egyszer csak megjelent az ember. Őt is odahozták az ítélőszék elé.

– Ő az, ő az! – kiáltotta a béka. – Azonnal küldjétek a pokolba! Micsoda gonosz ember, ő ölt meg engem szerencsétlen, ártatlan békát!

Az ember nem értett semmit. A Halál Ura megkérdezi:

– Te ember, te ölted meg ezt a békát?

– Dehogy öltem meg, sose láttam ezt a békát, nem öltem meg.

A béka elmondja megint ami történt, mire a Halál Ura megkérdezi:

– Na, igaz ez?

– Az a helyzet, hogy én tényleg ott voltam, és hallgattam a tanítást, leültem egy kőre, de én nem láttam, és nem öltem meg semmilyen békát.

Végül is a Halál Ura meghozza döntését:

– Az embert most nem lehet elküldeni a pokolba, mert ártatlan. Igaz, hogy megölt téged béka, de nem tudott róla. Nem szándékkal tette, ezért ártatlan. Most téged sem tudunk elküldeni a pokolba, habár megérdemelnéd, mert ilyen mérges és gyűlölködő békát nem láttam még, úgyhogy a következő az ítélet: Most mind a ketten újra fogtok születni, embernek születték, férj, feleség lesz belőletek.

Úgy is történt, és utána együtt mentek a pokolba.

FÉRJ ÉS FELESÉG

Tibeti mese

Volt egy férj és egy feleség, akik nagyon szerették egymást, ragaszkodtak egymáshoz, nem tudták egymást elhagyni, de mégis mindig újra és újra úgy alakult, hogy szó szót követett, elkezdtek veszekedni, és végül a férj mindig jól elverte a feleségét. Hálístennek ilyen csak a mesében van.

Erre ők maguk is felfigyeltek. Miért van ez így? Szeretik egymást, és mégis újra és újra ugyanaz következik be.

Elementek hát egy bölcs bódhiszattvához, és megkérdezték, mit tudnának tenni. A bódhiszattva látta múltbeli karmájukat, a karmikus kapcsolatuk okát, és elmondta, hogy az előző életükben az asszony gazda volt, az ember pedig ökror. A gazda okkal, ok nélkül ütötte az ökröt. Ha ment, akkor is, ha nem ment, akkor is. Ennek a karmája halmozódott föl, és ebben az életben fordítva alakult a dolog. Ezután hozzátette:

- Úgy látom, elérkeztetek abba a helyzetbe, amikor már nagyon közel van a befejezés. Szerencsések vagytok. A bajt úgy oldhatjátok meg, hogy ha legközelebb ugyanebbe a helyzetbe kerültök, a férj addig verje az asszonyt, ameddig csak teljesen

bele nem fárad, ezzel a karma kimerül. Meglátjátok, többet nem lesz probléma.

Mindez meg is történt, és nem bonyolódtak többé hasonló dologba.

ALAPKÖRÜLMÉNYEK, ELŐSEGÍTŐ KÖRÜLMÉNYEK

A múltbeli cselekedetek visszahatása a személyes jelenségekben ugyanúgy működik, ahogy a kedvező vagy kedvezőtlen körülmények között elültetett mag fejlődik.

Az alapkörülmeny mag tartalmazza a szunnyadó fogékonyságot a megfelelő föld, víz, tűz, levegő és tér erő elősegítő körülmények iránt.

Ha ezek nincsenek mind együtt, vagy akár csak egy is hiányzik, a mag fejlődése hibás lesz. Ha azonban térben és időben kedvezően lépnek fel együtt, a mag egészséges növénné fejlődik.

Ugyanígy, amikor a múltbeli ártalmas tetteink lenyomatai megérnek, a miránk kifejtett visszahatásuk nem jó, s így az alapkörülmeny elme kedvezőtlen szunnyadó fogékonyságokkal rendelkezik. Ezért olyan elősegítő körülmények vonzásába kerül, amelyek nem kedveznek egy szerencsés újraszületésnek, és következésképpen elhomályosultságokkal születünk újra. Amikor pedig a múltbeli jótetteink lenyomatai érnek meg, a miránk kifejtett visszahatásuk jó, s így az alapkörülmeny

elme kedvező szunnyadó fogékonyságokkal rendelkezik. Ezért olyan szülők elősegítő körülményei vonzásába kerül, akik génjei, tulajdonságai vagy időbeli és térbeli helyzete kedvezőek a szerencsés születésre nézve.

A kedvező, illetve kedvezőtlen újraszületést példázza a következő két történet:

A NÁGAKIRÁLY

Buddhista történet

Egyszer Elapatra, a nágák királya, meglátogatta Buddhát világuralkodónak álcázva. Buddha megszidta őt:

– Nem elég neked az a kár, amit a Buddha Kásjapa tanításaiban okoztál, most az én tanításaimat is meg akarod károsítani? Hallgasd a dharmát a saját alakodban!

A nágakirály így válaszolt:

– Túl sokan fognak bántalmazni engem, ha így teszek.

Ezért Buddha a Gyémántjogarú (Vadzsrapáni) védelme alá helyezte őt, és akkor megmutatkozott az igazi alakjában, amely egy hatalmas, több mér-föld hosszú kígyó volt. A fején egy óriási elapattra fanőtt, amely majd összezúzta a súlyával, a gyökerei

között bogarak, rovarok hemzsegték, végtelen szenvedést okozva neki. Buddha megkérdezte, miért van ez így. Miért ilyen ő?

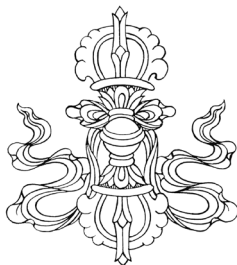
- Réges-régen Buddha Kásjapa tanításainak a korszakában szerzetes voltam - válaszolta. - Ennek a szerzetesnek a ruhája beleakadt egy nagy elapattrá fába, amely az ösvény mellett nőtt, és a ruháját lerántotta róla. Rendkívül mérges lett, és ellentétben a szerzetesi fogadalmaival kivágta a fát. E cselekedet miatt nőtt fejemen ez az óriási fa.

EGY MARÉK BAB

Buddhista történet

Mandata király egy előző életében szegény ember volt. Egy nap, amint egy marék babbal a kezében éppen egy esküvőre ment, találkozott Buddha Ksantiszaranával, aki a faluba érkezett. Nagy odaadás született benne, és a babokat, amelyek a kezében voltak, mint egyetlen tulajdona, felajánlásként a buddha felé dobta. Négy bab a buddha alamizsnás csészéjébe hullott, kettő pedig a szívét érte. Ennek a karmikus hatásaként világuralkodónak született, az egész Csobbanó világrészt uralta. A csészébe hullott négy bab miatt, a négy világrész felett uralkodott nyolcvanezer éven keresztül.

Az egyik bab miatt, amely a buddha szívét érintette a négy nagy király birodalmának az uralkodójává vált további nyolcvanezer éven keresztül. A másik bab miatt pedig, amely szintén a buddha szívét érintette, az istenek különlegesen hosszú életű királyának, Indrának trónját megosztva, vele együtt uralkodott, annak harminchét életén keresztül, az istenek birodalmában, amelynek neve „A harminchárom mennyországa”.

ÁLTALÁNOS CSOPORTJELENSÉGEK

A múltbeli cselekedetek visszahatása a személyes jelenségekben ugyanakkor kapcsolódik jó és rossz általános csoportjelenségekből álló elősegítő körülményekhez is, olyanokhoz, mint a tömeges éhezés és a népirtás, vagy a nemzeti jólét és a béke.

Az alábbi történetben elolvashatjuk, hogy a sájkák népének tagjai egy előző életükben sok-sok halat megöltek, s ennek erejéből, későbbi életükben népirtás áldozatai lettek.

A KÉT HATALMAS HAL

Buddhista történet

Egy nap Sravaszti királyának, Virudakának a csapatai megtámadták a sájkák városát. Sákjamuni Buddha a sákja népből származott, tehát az ő népének a városát támadta meg ez a szomszédos király, Virudaka, és nyolcvanezer embert lemészároltak. Ez idő alatt, amikor ez történt, Buddhának magának fejfájása volt. Amikor kérdezték a tanítványai, miért van ez, ezt válaszolta:

– Sok élettől ezelőtt ezek a sájkák halászok voltak, akik abból éltek, hogy halat öltek és ettek. Egy nap fogtak két hatalmas halat, és ahelyett hogy

azonnal megölték volna, kikötötték őket a parton egy karóhoz. A két hal kínlódott a parton, víz nélkül a haláltusáját vívta, és a következőt gondolta: „Ezek az emberek megölnék bennünket, habár mi nem ártottunk nekik semmit. Viszonzásul jöjjön el a nap, amikor mi öljük meg őket anélkül, hogy ők nekünk ártottak volna”. E két nagy hal kívánságának a hatása lett az, hogy végül újjászülettek, az egyik hal Virudaka király lett, a másik pedig az ő minisztere, Matropakara. Míg az összes többi hal, amelyet a sákják annak idején megöltek, az ő katonájukként született újjá. Ma pedig ők megölték a sákjákat. Abban az időben, amikor a két halat megfogták és kikötötték, én magam kisgyermek voltam, az egyik halász fia, és ahogy néztem a kikötött halakat, hogyan szenvedtek és hogyan tekergőzött a testük kínjukban, kinevettem őket. Ennek a cselekedetnek a hatása az, hogy ma fáj a fejem. De ha nem értem volna el azokat a tulajdonságokat, amelyekkel most rendelkezem, engem is megöltek volna Virudaka seregei. – Ilyen módon még Buddha is tapasztalta múltbeli karmák hatásait.

Az olyan emberek személyes jelenségei, akik nem hisznek a múltbeli cselekedetek visszahatásában, gyakran rossz általános csoportjelenségeket

vonzanak magukhoz azért, mert a durva erőknek a korlátozott énrre alapuló erejébe vetett hiten alapulnak. Nem látják az érzéki valóság durva erői mögött rejlő finom erők játékát, s azt tartják, a világ pusztán csak a durva erők szintjén működik.

Az ilyen emberek azt hiszik, hogy a jelenségeknek véget lehet vetni az erők durva megnyilvánulásainak eszközeivel, és nem hisznek abban, hogy az elme képes újra megjelenni új látható és láthatatlan alakokban.

Nem félnek attól, hogy a durva erőkkel rossz előjelű jelenségeket hozzanak létre azzal a céllal, hogy véghez vigyék tisztátalan szándékaikat, amelyek sok előző életükben elkövetett tetteik visszahatásának erejéből származnak.

Ha ilyen emberek a társadalom vezetői, akkor rossz általános csoportjelenségeket fognak vonzani hazugság, nyereszkesedés, kizsákmányolás, zsarnokság, erőszak, gyilkosság és népirtás révén, miközben megkísérlik megtisztogatni országukat az olyan emberektől, akiket ők ellenségnek vagy alacsonyabb rendűnek tartanak.

Másfelől, az olyan vezetők, akik ismerik a tettek visszahatásának törvényét, megértik, hogy az

elme sosem hal meg, és ezért egy ország ellenségeit vagy más rossz előjelű jelenségeket nem lehet megsemmisíteni a durva erők eszközeivel, olyanokkal, mint a gyilkosság és a népirtás. Gandhi egy ilyen vezető volt. Ő tudta, hogy

a jó előjelű jelenségeket szándékkal kell létrehozni,

és békés elméjének személyes jelenségein keresztül megpróbált békés általános jelenségeket létrehozni.

Tekintet nélkül politikai hajlamainkra, mindig szenvedünk, oda-vissza hányódva a személyes és az általános jelenségek között. Egyszer az általános jelenségek révén fellázadunk, és megszabadítjuk magunkat egy gonosz zsarnok személyes jelenségeitől. Aztán új vezetőt választunk, aki új általános jelenségeket teremt a személyes jelenségei révén, melyeket később újfent meg akarunk változtatni.

Akár jók, akár rosszak a jelenségeink, a kényszerű lét körének az az általános jelensége, hogy mindig körbejárunk.

REJTETT, ÉN-NÉLKÜLI BÖLCSESSÉG ERŐ

A mulandó általános jelenségek mindig meg fogják változtatni vagy károsítani az olyan közönséges vezetők személyes jelenségeit, akik a korlátolt énre alapuló durva erők erejében hisznek. Ezzel szemben a tiszta bölcsesség erővel rendelkező fennkölt személyek megváltoztathatják személyes jelenségeikkel az általános jelenségeket, azonban sosem fognak kárt tenni bennük. Továbbá, az általános jelenségek sosem lesznek képesek megváltoztatni vagy károsítani az ő személyes jelenségeiket, mivel az általános jelenségek durva tisztátalan erői nem tudnak behatolni az ő tiszta erőikbe ugyanúgy, ahogy egy vulkán sem képes befolyásolni a tiszta ragyogó napfény forrását.

Ők rejtett, én-nélküli bölcsesség erővel rendelkeznek, amely kimeríthetetlen, és mindig jótékony, mert könnyű és tiszta.

E tiszta erő nélkül a finom erők energiájának a durva erők bizonytalan energiájától kell függenie.

A következő történet elmondja, hogy a megvilágosult Nagardzsunának a fegyverek nem tudtak

ártani, mert az ő tiszta erőibe az általános jelenségek durva tisztátalan erői nem tudtak behatolni.

NAGARDZSUNA HALÁLA

Buddhista történet

Egy másik példa egy indiai király, Gautamiputra fiának a története.

Egy nap a herceg kapott az anyjától egy csodálatos, páratlan selyem köntöst. Nem akarta azonnal felvenni, hanem a következőt mondta édesanyjának:

- Majd akkor veszem csak fel, amikor megörökölöm a királyságot.

- Sosem fogod megörökölni a királyságot - felelte az anyja - az csak akkor történhetne meg, ha az apád meghalna. De a te apád és a tanító Nagardzsuna egyforma életerővel rendelkezik, ezért tehát nincs semmi esély arra, hogy meg fog halni, amíg Nagardzsuna életben van. Nagardzsunának azonban hatalma van az élethossza felett, ezért a te apád sohasem fog meghalni. Ennek köszönhető, hogy a bátyáid közül már olyan sokan meghaltak anélkül, hogy a királyságot megörökölték volna.

- Akkor mit tegyek? - kérdezte a fiú.

- Menj el a Nagardzsunához, a tanítóhoz, és

kérd, hogy adja neked a fejét. Biztos, hogy megteszi, mert ő bódhiszattva. Nem látok semmi más lehetőséget – mondta az anyja –, a bódhiszttvák, ha valamit kérnek tőlük, nem tagadják meg a kérést, hanem mindenképp teljesítik.

Ekkor a fiú elment Nagardzsunához, és kérte tőle a fejét.

– Vágd le és vidd el – mondta a mester.

A fiú kardot ragadott és nekicsapott Nagardzsuna nyakának, de semmi sem történt. Olyan volt, mintha a penge a levegőt vágta volna.

– Fegyverek nem tudnak ártani nekem – szólt a mester –, mivel már ötszáz élettől ezelőtt megtisztítottam magamat minden olyan teljesen megérő karmikus hatástól, amelyet fegyverek használata okoz. Azonban egy nap megöltem egy bogarat, amikor kusafüvet vágtam. Ennek a teljes hatása még nem érett meg, így ha egy szál kusafüvet használsz, képes leszel levágni a fejemet vele.

A fiú fogott egy kusalevelet, és levágta Nagardzsuna fejét, amely leesett a földre. Nagardzsuna belépett a Nirvánába a következő szavakkal:

– Most elindulok az üdv országába, de később vissza fogok térni ugyanebbe a testbe.

A legenda szerint Nagardzsuna feje és teste két nagy kő alakját vette fel, amelyek egy bizo-

nyos távolságra vannak egymástól. Ezek a kövek Nagardzsunakondában, Dél-Indiában vannak, és azt tartják, hogy az évszázadok folyamán lassan közelednek egymáshoz. Amikor a két kő összeér, Nagardzsuna fel fog támadni. Ezt mondja a legenda.

Ha nem ismerjük saját rejtett lényegiség gyökérkörülményeinket (megvilágosult természetünket), és így használjuk a finom erőink energiáját külső, elősegítő körülményekre, akkor, ha az elősegítő körülmények csökkennek, az energiánk is csökken. Bár a mi rejtett lényegiség gyökérkörülményeink energiája sosem csökken, szunnyadóvá vagy rejtetté válhat elhanyagolás révén, és azáltal, hogy nem kapcsolódik elősegítő körülményekhez, úgyhogy ez az energia elvész számunkra, amikor szükségünk lenne rá.

MEGVILÁGOSODÁS

Ha meg tudjuk ismerni erőink rejtett képességeit, képesek vagyunk új elősegítő körülményeket teremteni a végtelenségig. A közönséges gyökérkörülmények az elősegítő körülményektől függésben fejlődnek, azonban

a Bölcsesség Tudat rejtett gyökérkörülményeinek nincs szükségük elősegítő körülményekre ahhoz, hogy megnyilvánuljanak, mivel azok nem mások, mint a tiszta rejtett lényeg.

Amikor ismerjük őket, nem fognak csökkenni, vagy szunnyadóvá válni akkor sem, ha az elősegítő körülmények változnak, mivel soha sem függenek a durva vagy a finom erőktől. Ezért hívják őket rejtettnek.

A kényszerű lét körének közönséges érvelése szerint a gyökérkörülmények és az elősegítő körülmények mindig különböznek egymástól, fennkölt érvelés szerint azonban az elősegítő körülmények benne foglaltatnak a gyökérkörülményekben – az egyik nem létezhet a másik nélkül, épp úgy, ahogy világosság sem létezhet sötétség nélkül. Ha ez nem így lenne, hogyan tudnánk találkozni elősegítő körülményekkel, és elfogadni azokat?

A jó, világos erő elősegítő körülmények és a jó, világos erő gyökérkörülmények találkozása révén az elősegítő körülmények és a gyökérkörülmények szétválasztottsága egyre kisebb lesz, és így a szellemi sajátságok egyre nagyszerűbbekké és könnyebbekké válnak. Amikor tökéletesen szétválaszthatatlanná váltak, és a gyökérkörülmények már nem különböznek az elősegítő körülményektől, valamint az elősegítő körülmények sem különböznek a gyökérkörülményektől, azt az állapotot megvilágosodásnak hívjuk.

MEGVILÁGOSODOTT LÉNYEK ÉLETTÖRTÉNETE

Amíg meg nem világosodunk, a személyes és az általános jelenségek érintkezésben állnak egymással. Ennek az érintkezésnek a következtében lehetővé válik, hogy a megvilágosodott lények személyes szellemi sajátságai láthatóvá váljanak élettörténetük révén, és hogy mint a visszhangok, megmaradjanak az általános szellemi rendszerben, dacára annak, hogy az ő tiszta, önmaguktól látszó jelenségeik a megvilágosodásunkig láthatatlanok számunkra.

CSODÁK

Mind egyének, mind csoportok számára,

mikor az elősegítő körülmény – a megvilágosultak fennkölt élettörténete – összekapcsolódik a gyökérkörülménnyel – a mi rejtett lényegiség megvilágosodás magvunkkal –, a mag képes felébredni és fejlődni.

E két körülmény összekapcsolódása által a szellemi képességeink megnövekednek.

Amikor olyan nagy fennkölt lényekre gondolunk, mint Milarepa, a nagy tibeti jógi, Jézus, a názáreti megvilágosult mester, Buddha Sákjamuni, a Szákák tiszta és teljes bölcse, és Padmaszambhava, az Orgyeni Lótuszban Született, azt hisszük, hogy ők szándékosan műveltek csodákat. Természetesen jó így érezni, mert azáltal, hogy megkísérelünk kapcsolatba lépni az ő tiszta, rejtett lényegiségükkel, érdemeket halmozunk. Azonban e szándékuk elképzelése csak a mi általános csoportjelenség megegyezésünk.

A valóságban ezek a csodák egyszerűen akkor történtek meg, amikor e fennkölt lények hasz-

nálták az erők tiszta, osztatlan rejtett lényegiségét – amely kezdettől fogva létezik – abból a célból, hogy az igazságot láthatóvá tegyék.

Azt hisszük, csodákat műveltek és varázsoltak, mivel bennünket korlátoz a durva erőink zavarossága, és nem hiszünk olyan dolgokban, amelyeket mi magunk nem tudunk véghezvinni. Ezért, amikor általános csoportjelenség megegyezés alapján azt mondják, hogy Jézus a vízen járt, azt hisszük csoda történt, mivel a mi zavaros kettős tudatunk megosztja az erőket vízre és földre. Jézus személyes jelenségei szerint ő nem járt vízen.

Ő csak az egyenlőség szellemével az erők eredeti, rejtett lényegiségében tartózkodott, amely sohasem megosztott, mindig mérhetetlen, és szétválaszthatatlanul áthat mindent.

Az általános csoportjelenségek megosztás szokású felfogása szerint, itt egy tiszta esemény tisztátalanra válik, mert Jézus látszatigazságát zavarossá tesszük azáltal, hogy szétválasztjuk Jézus végső igazságától. Amikor azt mondjuk, Jézus a vízen járt, az azt jelenti, hogy élettörténetének az elősegítő körülményei révén a lények egyéni adottságaihoz

alkalmazkodott, így ösztönözve a lényeket szellemi képességeik növelésére.

A durva és a finom erők mindig kapcsolatban vannak rejtett lényegiségükkel. Azok az emberek, akik látták Jézust a vízen járni, múltbeli tetteik révén jó kapcsolatban álltak vele, mert a durva és a finom erők jelenségei által kapcsolódni tudtak a tiszta, rejtett lényegiségéhez annak, amit ők csodának láttak. Még ma is, amikor erőink szakadatlan hagyományvonala történetének közvetítésével halunk róla, hogy Jézus a vízen járt, a durva és a finom erőink jelenségeit használjuk arra, hogy Jézus tiszta, rejtett lényegiség jelenségeit megismerjük.

A BELSŐ VIZSGÁLÓDÁS ÚTJA

Buddha mondta:

„Én megmutatom nektek a szabadulás útját, azonban rajtatok múlik, hogy a szabadulást eléritek-e vagy sem.”

Ez azt jelenti, hogy ha a szabadulást nem próbáljuk megtalálni belső vizsgálódással, akkor a saját személyes jelenségeinken belül nem tudjuk felismerni az igazságot, amelynek forrása az erők tiszta, rejtett lényegisége. Mégis, csak külső vizsgálódáson keresztül próbáljuk megtalálni a szabadulást, és abban reménykedünk, hogy felismerhetjük az igazságot az általános csoportjelenségeinkben, amelyek forrásai a durva erők.

Ha azt hisszük, hogy személyes jelenségeink hasznára lehetünk az általános jelenségek durva erőinek fejlesztése által, akkor nem értettük meg, hogy nem bízhatjuk magunkat a durva erők jelenségeire, mert azok mulandóak, és meg fognak változni.

Amikor a külső erők rugalmatlanná, tehetetlenné válnak, és meggyengülnek, a mi fejletlen személyes jelenségeink reménytelennek tűnnek. Aztán, a személyes jelenségeink tiszta forrásába vetett bizalmunk hiányában az általános jelenségeket okoljuk, és azt mondjuk, hogy a tanítások hamisak. Ezen a módon, minthogy az erők tiszta, rejtett lényegiségével kapcsolatban tapasztalatlanok vagyunk, rossz előjelű jelenségeket hozunk létre az általános jelenségek iránt, nem szeretjük magunkat, és nem hiszünk önmagunkban.

TISZTA BÖLCSESSÉG SZEMLÉLET

Azonban, ha először megismerjük saját, személyes jelenségeink tiszta, rejtett lényegiségét és világos energiáját, és bizalmat alapozunk meg iránta, képesek leszünk szeretni magunkat és hinni magunkban, mert tisztán értjük, hogy

*minden tiszta tulajdonság sosem halványuló,
 sosem gyengülő forrása a Bölcsesség Tudatunk.*

Akkor az öt egyetemes erőt uraló öt Bölcsesség Égjáró Tündérnek, az öt Bölcsesség Buddha társnőinek a tiszta, önkéntelen csábítása természet-szerűleg önkéntelen győzelmet arat rajtunk. Ez által az önkéntelen nyilvánvalóság által, szellemi képességeink önkéntelen, végnélküli növekedése által, természet-szerűleg tudunk fejleszteni jó előjelű jelenségeket az általános jelenségek iránt, amelyek tisztává válnak a mi saját tiszta szemléletünk által.

Ha nem rendelkezünk ezzel a tiszta bölcsesség szemlélettel, hiába gyakorolunk személyes jelenségeink adottságainak megfelelően jogát, szertartásokat, szellemi megjelenítéseket vagy szemlélődést, megmaradunk a durva erők kényszerű körében.

*Ha a tiszta tanítások szerint gyakorolunk, nem számít, hogy jó vagy rossz előjelű képze-
teink vannak, mert mindkettőt feloldhatjuk
az egyenlőség szellemében.*

Ha a rossz előjelűnek nincs szilárd rossz lényegisé-
ge, és a jó előjelűnek nincs szilárd jó lényegisége,
mindkettő csak megnyilvánulásként jelenik meg.
Akkor a kényszerű lét köre valóságának jelensé-
gei semmivé oldódnak, és a kényszerű lét körének
még a neve sincs többé. Csakis bölcsesség szem-
lélettel lehetséges átalakítani a személyes, tisztá-
lan, durva erő jelenségeinket tiszta, önmaguktól
rejtett bölcsesség jelenségekké. Minthogy minden
általános jelenség személyes jelenségekből száрма-
zik, amikor a személyes jelenségek tiszták lesznek,
a tisztátalan általános jelenségek is tiszták lesznek.

*Ez által az átalakulás által képessé válunk a
lények önkéntelen megsegítésére az általános
jelenségek elutasítása és a személyes jelenségek
elfogadása nélkül, eggyé válva az összes jelen-
ség tiszta, rejtett lényegiségével.*

A Magyarországi Karma Kagyüpa Buddhista Közösség a Belső Ösvény élő hagyományát gyakorlók közössége. Az ezer éves tibeti Karma Kagyüpa hagyomány szellemi elődein keresztül Buddha óta - azaz 2500 éve - töretlen vonalban őrzi a belső ösvény áldását és tanításait, amelyeket mestertől tanítványig ad át. E vonalat képviseli és adja át közvetlenül közösségünk alapítója és szellemi vezetője, a tibeti születésű Dordzse Lopön Láma Ngawang Rinpocse, valamint magyar tanítványa Tiszteletreméltó Láma Csöpel.

Arra törekszünk, hogy a szellemi-lelki fejlődés hiteles, gyakorlati ösvényének megtalálásában segítséget nyújtsunk nem csak a buddhistáknak, hanem minden érdeklődőnek vallási elkötelezettségtől függetlenül. E munkánkban a több ezer éves buddhista szellemi hagyomány tapasztalataira támaszkodunk. A tanítások eredeti tisztaságukat megtartva, közvetlenül a mai emberhez szólnak, egyszerű és érthető mai nyelven tárják elénk a megvilágosult mesterek személyes tapasztalatából merített mélységes lélektani felismeréseinek kimeríthetetlen gazdagságát, és biztos útmutatással szolgálnak a belső fejlődés gyümölcsöző útját keresőknek.

Közösségünkhöz hat meditáció központ tartozik, ahol rendszeres meditációkat, szertartásokat, tanításokat, tanfolyamokat és meditáció elvonulásokat tartunk.

Karma Ratna Dargye Ling – Tar, Nógrád megye

Karma Dordzse Ling – Budapest, Csillaghegy,
III. Hunyadi u. 45.

Karmapa Kulturális és Meditáció Központ
Karma Sedrup Dargye Ling – Budapest,
VIII. Baross u. 80.

Karma Döndrup Ling – Pécs

Karma Dargye Ling – Szentés

Karma Sedrup Csö Ling – Kézdivásárhely

Karma Sedrup Csökor Ling – Szentendre

Béke Sztúpa a Kőrösi Csoma Sándor Emlékparkban

Szabadító Buddha Anya Templom – Tar

Karmapa Kulturális és Meditáció Központ – Budapest

Kőrösi Csoma Sándor Emlékpark

Kőrösi Csoma Sándort egyházunk megvilágosultként tiszteli, és az általa megnyitott utat követi. Közösségünk fontos feladatának tartja Kőrösi Csoma Sándor szellemi örökségének fenntartását és gyakorlását, ezért tiszteletére a Tiszta Fény Alapítványon keresztül a nagy nyilvánosság számára kegyhelyet tart fenn a Meditáció Központ területén Taron (Nógrád megyében), ahol 1992-ben felépítettük a Kőrösi Csoma Sándor emlékére emelt kegyeleti emlékművet, a Békesztúpát. A sztúpát Őszentsége a Dalai Láma szentelte fel, és a világvallások képviselői is megáldották. Ez a sztúpa azért épült, hogy a békét, a boldogságot és a jólétet megteremtse és megszilárdítsa a világ minden lénye számára.

1995-ben ugyanitt létrehoztuk a Kőrösi Csoma Sándor Emlékparkot, majd az egyház és az alapítvány számára felajánlott SZJA 1%-iból Csoma életét és munkásságát bemutató Emlékpavilont építettünk, amely minden nap díjmentesen megtekinthető a Békesztúpával egyetemben. E kegyhely óriási látogatottságnak örvend, és ősi kultúránk tisztelőinek, valamint a békeszerető embereknek valóságos zarándokhelyévé vált.

Meditáció Központunkban rendszeres meditációkat, szertartásokat, tanításokat, tanfolyamokat és meditáció elvonulásokat (lelki gyakorlatokat) tartunk. Közösségünk rendezvényein és munkájában bárki részt vehet a neki tetsző módon és ideig.

Tara Teaház, India Könyv- és Ajándékbolt
3073 Tar, Buddhista Meditáció Központ

A Kőrösi Csoma Sándor Emlékparkban található a Tara Teaház, ahol az ajándékbolt mellett frissítővel és egy kis ennivalóval is szolgálhatunk azoknak, akik ellátogatnak hozzánk. Reméljük, hogy ezzel sikerül még kényelmesebbé tenni az ottlétet kedves vendégeinknek.

Telefon: 06 (32) 470-535

Pema Teaház, Könyv- és Ajándékbolt
1082 Budapest, Baross u. 80. (22. kapucsengő)
Telefon: 06 (20) 665-5631

HOGYAN ÓVJUK A DHARMA KÖNYVEKET

A dharma könyvek Buddha tanításait tartalmazzák; rendelkeznek az alacsony újrászületéstől védő erővel és képesek megmutatni a szabadulás útját. Ezért tisztelettel kezeljük őket – ne kerüljenek a földre, illetve olyan helyre, amin ülnek vagy járnak, és ne lépjük át őket! Szállítás esetén legyenek betakarva és védve, és tartsuk mindig magas, tiszta helyen, elkülönítve más „világi” dolgoktól! Más tárgyakat ne helyezzünk rájuk, még dharma tárgyakat sem, mint pl. buddhaszobrot, képet, olvasót, dordzsét, csengőt! Nyálazott ujjal lapozni nem illendő, és negatív karmát teremt. Ha dharma könyvektől és dolgoktól meg akarunk szabadulni, ne dobjuk őket szemétbe, hanem égessük el gondosan és figyelmesen! Amikor dharma szövegeket égetünk el, helyénvaló dolog először imát vagy mantrát mondani, pl: OM AH HUNG, majd vizualizáljuk, hogy az elégetendő szöveg betűi beolvadnak az AH szótagba, és az AH szótag belénk olvad. Ezután égetjük el a szöveget.

E szempontokat vegyük figyelembe a dharma kegytárgyakkal és más vallások szövegeivel, illetve kegytárgyaival kapcsolatban is.